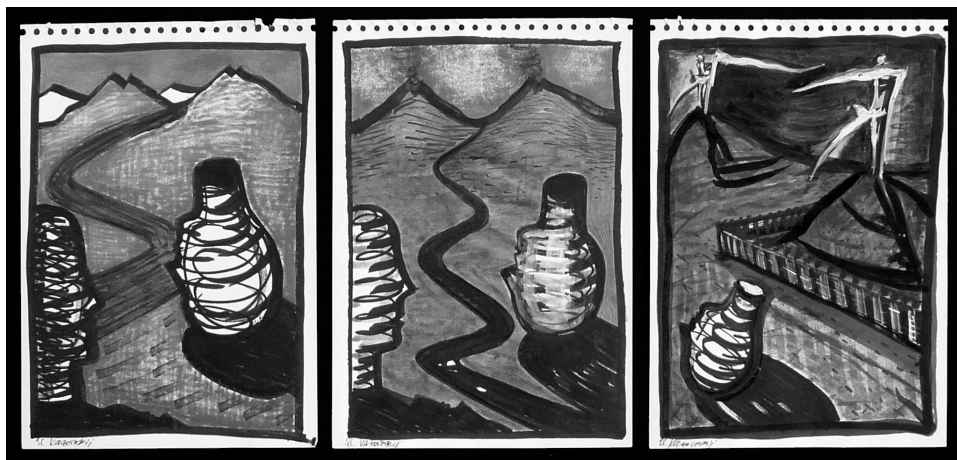

A karcsú kötet különlegessége azonban nem a szokatlan férfi-látószög, nem is testi szerelem buzgó leírása, hanem a prózai szöveget rendre megakasztó versek. Lanczkor Garcia Lorca átíratái és egy saját költeménye szakítják meg a történetet. A prózai szöveg tárgyilagosságát, távolságtartását a versbetétek remekül ellenpontoszzák. Míg a prózai részek a krónikás egykedvűségével és tárgyilagosságával igyekeznek megörökíteni az eseményeket, a versek hol füledt, hol zaklatott vallomásszerű megdöbbentő módon ad új hangsúlyokat a kötetnek. A történet a versek nyomán kel életre, mintha azok magyarázataként, értelmezés-ként születne a regény. Lábjegyzet Lorca átíratokhoz, szövegmagyarázat, asszociációs játék a regény – és ez a fajta szöveg-környezet értékesebb mondandót közvetít, mint a tálcán kínált, ám klisékben gazdag férfi-regény olvasat.

Ironikus ez az összetettség, valahol napjaink ponyva irodalmának csúfolódó értelmezése. „Annak, aki valóban megtanult olvasni, a betűk a maguk rejtettségében csaknem láthatatlannak... az én nyomtatott betűim az egysejtű állatokéhoz hasonlító finom pulzáással jelzik figyelmes olvasómnak, mennyire sérülékeny dolog az írásbeliség.” – áll a regény kezdetén, egyfajta útmutatóként. Az önálló életre kelt szöveg ugyanis több, mint amit a felszínes olvasás megfejt. Az *Apás születés* bonyolultabb, mint általában a füledt, szerelmi történetek, és talán füledtebb, mint a többi, nagy igényességgel elkészített kisregény.

EL KAZOVSZKIJ: ÚTMENTI FEJEK
 év nélkül, tus, akvarell, papír, 27×17 cm, magántulajdon